

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Свищов, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. И.

при участието на секретаря Петя Ив. Братанова
като разгледа докладваното от Светослав Ив. И. Гражданско дело №
20234150100317 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по редовна и допустима искова молба на **П. А. П.**, ЕГН: *****,
*****, и **А. А. П.**, ЕГН: *****, *****, чрез адв. Р. В., гр. Велико Търново, *****, срещу
ОБЩИНА СВИЩОВ, ЕИК: 000133965, ул. „Цар Освободител“ № 74, чрез адв. Н. Ш. и адв.
М.Я., съд. адрес: *****, с правно основание чл. 439, във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК.

В **исковата молба (ИМ)** се отрича съществуването на задължение на наследодателя на ишците А.М.П., ЕГН: *****, починал на 07.03.2023 г., към Община Свищов, въз основа на АУЗ с изх. № 1001-1/01.05.2015 г. и по АУЗД с изх. № 426-1/24.11.2016 г., издадени по ЗМДТ, по които било образувано изп. д. № 156/2023 г. на ЧСИ В. Г., р-н на действие ВТОС, в общ размер на 1 116.53 лв., от които 569.60 лв. – главница за патентен данък, и 546.93 лв. – законна лихва върху главницата до 01.02.2023 г. (денят, преобладаващо образуването на същ. изп. д.). Ишците П. и А. П. твърдят, без да сочат доказателства за това, че през м. октомври 2022 г., преди да бъде образувано изп. д., били направили възражение за давност спрямо общината, но не последвал отговор от нейна страна. На 04.01.2023 г. общината изпратила писмо до ишците, с което ги уведомила, че по силата на чл. 172 ДОПК издаването на АУЗ спирало давността. Ишците възразили срещу това тълкуване на закона от общината, без отново да сочат доказателства за това, твърдейки, че чл. 171 и 172 ДОПК са сочели моментът, към който се преценявала не/основателността на възражението за давност. Общината отново не се произнесла по възражението за давност, като на 14.02.2023 г. изпратила писмо до ишците с изх. № 94-3-154, с което ги уведомила, че е образувала процесното изп. д. при ЧСИ – В. Г., поради което общината заявила, че „не разполага с правомощия да се произнася по възражение за погасителна давност“. Ишците заявяват, че след справка при същото ЧСИ били установили, че вземането на общината срещу наследодателя по АУЗ от 2016 г. им било погасено през 2018 г., видно от Постановление за приключване поради плащане на изп. д. № 1379/2016 г. на ЧСИ – В. Г.. Предмет на изп. д. № 156/2023 г. при това ЧСИ били две вземания: (а) 569.60 лв. за главница, ведно със законна лихва от 02.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, която към 12.04.2023 г. била в размер на 14.09 лв.; и (б) 546.93 лв., което вземане било за законната лихва, изтекла до датата на образуване на изп. д. (01.02.2023 г.). С оглед на изложеното ишците молят Свищовския районен съд (СвРС) да приеме за установено по отношение на ответната община, че те, П. А. П. и А. А. П., в качеството им на наследници А.М.П., не

дължат на Община Свищов като взискател по изп. д. № 156/2023 г. на ЧСИ В. Г. предявените вземания за събиране в общ размер на 1 116.53 лв., от които: 569.60 лв. – главница за патентен данък, ведно със законната лихва от 02.02.2023 г. до окончателното й изплащане, и 546.93 лв. – законна лихва върху главницата до 01.02.2023 г. (денят, прехождащ образуването на същ. изп. д.). Претендират се и разноски, в т. ч. и по обезпечителното производство.

В срока по реда на чл. 131 ГПК е постъпил **отговор на исковата молба** (ОИМ) от ответната община, в който се възразява срещу основателността на ИМ: На 01.05.2015 г. срещу Атанас П. (наследодател на ищите) бил издаден АУЗ с изх. № 1001-1, с който били установени от общината непогасени задължения за годишен данък за природа от 2009 г. до 2013 г., които към момента възлизали на 633.98 лв. На 24.11.2016 г. с АУЗ с изх. № 426-1 били установени от общината непогасени вземания срещу същото лице за данък върху н. и. и такса битови отпадъци за периода от 2011 г. до 2016 г. и окончателен платен годишен платен данък за периода от 2014 г. до 2016 г., като всичко възлизало в общ размер от 476.36 лв. за главница и лихва. Общината твърди, че от Справка за остатък за плащане по АУЗ 1001-1/01.05.2015 г. и Справка за остатък по плащане по АУЗ № 426-1/24.11.2016 г. на Община Свищов по двата АУЗ били правени периодични плащания в периода от 26.02.2013 г. до 19.05.2020 г., при което по аналогия на чл. 116, б. „а“ ЗЗД следвало, че по чрез плащането длъжникът признавал вземането на кредитора, следователно, давността се прекъсвала и започвала да тече нова. Прочее възражението за давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК било неоснователно. Не била настъпила и абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК, тъй като най-старото вземане било изискуемо от 2013 г., при което би се погасило едва на 01.01.2024 г. Моли СвРС да остави без уважение предявения иск като неоснователен и недоказан.

След като взе предвид установените по делото доказателства, посредством събраните доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите и възраженията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2-3 ГПК, Свищовският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ПО ФАКТИТЕ:

На основание подадена декларация по в отдел „МДТ“ към Община Свищов от А.М.П., ЕГН: *****, ***** починал на 07.03.2022 г., б. ж. на *****, по партиди № *****, *****001 и *****002, за периода от 2009 г. до 2021 г. в общината бил начисляван патентен данък за всяка отделна година във вр. с дейност по приложение № 4 от ЗМДТ, без търговецът да е бил регистриран по ЗДДС. Поради неплащане на сумите в срок бил издаден АУЗ по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 1001-1/01.05.2015 г., който установявал неплатен патентен данък, ведно със законна лихва, както следва: за 2012 г. – 1 000 лв. за главница и 431 лв. за лихва, от които бил погасил 790.40 лв.; за 2013 г. – 90 лв. главница и 29.59 лв. за лихва. По този АУЗ е било образувано изп. д. № 1379/2016 г. при ЧСИ В. И., което е прекратено. С АУЗ № 426-1/24.11.2016 г. на Община Свищов било установено, че П. дължи на същото основание, но за друг период следните суми за патентен данък: за 2014 г. – 90 лв. за главница и 22.33 лв. за законна мораторна лихва, за 2015 г. съотв. 90 лв. и 13.16 лв., за 2016 г. – 90 лв. и 4.01 лв. По последния АУЗ е било образувано изп. д. № 156/2023 г. на ЧСИ В. И.. Според вещото лице по ССЧЕ г-жа Ж. Д. към 13.09.2023 г. дължимите суми за патентен данък по партидата на А.М.П. за 2012 г., за 2013 г., за 2014 г., 2015 г. и за 2016 г. в размер на 569.60 лв. и законна лихва 590.71 лв., която към датата образуване на изп. д. № 156/2023 г. е била 546.93 лв. (Вземането за патентен данък за 2011 е бил платен.)

Така установената фактическа обстановка съдът възприе от приложените по делото писмени доказателствени средства: Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 1001-1/01.05.2015г. на Община Свищов, Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 426-1/24.11.2016г. на Община Свищов, справка за неплатени задължения - А.М.П., остатък за плащане по АУЗД 426-1/24.11.2016г. издаден на *****, А.М.П., остатък за плащане по АУЗД 1001/01.05.2016г. издаден на *****, А.М.П., Изпълнително дело № 20237250400156 на ЧСИ В. Г., както и копие от Молба за образуване с вх. 21784/19.12.2016 г., с приложен Акт на Община Свищов и данъчни

декларации и копие от Разпореждане № 3258/30.11.2018г. от ИД № 20167250401379 на ЧСИ В. Г.; както и от ССЧЕ, която съдът кредитира, тъй като е дадена в съответствие със специалните знания на ВЛ, освен това е обективна, всестр.А. и пълна, а и се подкрепя от останалите писмени доказателствени средства по делото.

ПО ПРАВОТО:

СвРС намира, че е сезиран отрицателен установителен иск (ОУИ) с правно основание чл. 124, ал. 1, пр. 2, във вр. с чл. 439 ГПК, с който П. А. П. и А. А. П. искат от съда да приеме за установено по отношение на Община Свищов, че ищите в качеството им на наследници А.М.П. не дължат на ответната общината вземания за патентен данък на основание чл. 61н ЗМДТ за годините 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016, в общ размер на 116.53 лв., от които 569.60 лв. – главница за патентен данък, и 546.93 лв. – законна лихва върху главницата до 01.02.2023 г., за които вземанията са били издадени АУЗ с изх. № 1001-1/01.05.2015 г. и по АУЗД с изх. № 426-1/24.11.2016 г. на Община Свищов и е било образувано изп. д. № 156/2023 г. на ЧСИ В. Г., рег. № 725, р-н на действие ВТОС, поради погасяване на вземанията чрез плащане (чл. 168, т. 1 ДОПК) и/или по давност (чл. 171-172 ДОПК). Общината Свищов възразява срещу така предявения иск, като твърди, че вземанията не са платени, а давността е била прекъсната с признаване на вземанията от длъжника (наследодател на ищите) и така била започнала да тече нова давност, която все още не е била изтекла (чл. 171, ал. 1 ДОПК, във вр. с чл. 116, б. „а“ ЗЗД), като и че не била изтекла и абсолютната давност (чл. 171, ал. 2 ДОПК).

Досежно разпределението на доказателствената тежест СвРС приема следното: По делото не са наведени факти, за които съществува установено от закона предположение (презумпция) по смисъла на чл. 154, ал. 2 ГПК, нито пък неподлежащи на доказване факти по смисъла на чл. 155 ГПК (общоизвестни или служебно известни факти). Съдът е указал на страните, че обстоятелствата досежно възникването на процесните публични общински вземания и относно това че ищите са наследници на А.М.П., ЕГН: *****, са безспорни (чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК); спори се върху това дали са били, или не, погасени вземанията чрез плащане (чл. 168, т. 1 ДОПК), а ако не са били платени чрез този способ – били ли са те, или не, погасени по давност (чл. 171 ДОПК).

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5, във вр. с ал. 2 ГПК съдът е указал на страните, че всяка от тях е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения, като в противен случай съдът ще ги счете за недоказани, т. е. за ненастъпили, съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК. В случая това ще рече, че ищите трябва да представят доказателства, че са заплатили (те или наследодателя им) въпросните задължения (чл. 168, т. 1 ДОПК), респ. че е изтекъл срокът, с който законът свързва погасяването им по давност (чл. 171 ДОПК). Ответната община носи тежест, за да докаже обстоятелствата, от които счита, че са прекъснали давността (чл. 116, б. „а“ ЗЗД).

Съгласно чл. 171, ал. 2 ДОПК: „С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността [...]“. В настоящия случай е изтекла абсолютна давност по отношение на процесното *вземане за патентен данък за 2012 г.*: тази давност е започнала да тече на 01.01.2013 г. е приключила на 01.01.2023 г., като по делото е направено възражение за давност, без да се установяват предвидените в ДОПК изключения за приложението на института на абсолютната давност (чл. 171, ал. 2 *in fine* ДОПК): (1) задължението не е било отсрочено или разсрочено; (2) вземането не е било предявено в производство по несъстоятелност; (3) не е било образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; (4) изпълнението не е било спряно по искане на длъжника; (5) е подадена жалба за разрешаване на спор по глава 16, раздел II_A ДОПК: „Процедура за разрешаване на спорове между държави – членки на Европейския съюз, във връзка със спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане или други международни договори със сходен характер“

Според чл. 171, ал. 1 ДОПК: „Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.“ Алинея 3: „Лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата.“ Член 172, ал. 2, изр. 1: „Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.“, ал. 3: „От прекъсването на давността започва да тече нова давност.“ По отношение на *вземането за патентен данък за 2013 г.* съдът намира, че петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2014 г., прекъсната е била на АУЗ № 1001-1 на 01.05.2015 г. и е изтекла на 01.05.2020 г. Досежно *вземанията за патентен данък за 2014 г. и 2015 г.* петгодишната давност е започнала да тече на съотв. на 01.01.2015 г. и на 01.01.2016; тя е била прекъсната с АУЗ № 426-1 на 24.11.2016 г. и е изтекла на 24.11.2021 г., респ. 24.11.2022 г. *Вземането за патентен данък за 2016 г.* се е погасило изтичане на петгодишна давност, която е започнала да тече на 01.01.2017 г. и е изтекла на 01.01.2023 г.; тази давност не била прекъсвана с последния АУЗ от 2016 г., защото тя е започнала да тече през 2017 г., т. е. след като той е бил издаден през 2016 г.: няма как да се прекъсне период, преди да е започнал да тече.

Възраженията на ответната община, че давността се прекъсвала с частични плащания от страна на длъжника, са неприемливи защото признаването на дълга (чл. 116, б. „а“ ЗЗД) и частичното плащане (чл. 66 ЗЗД) са два различни фактически състава с отделни правни последици: „*Частичното плащане от длъжника по издадена от кредитора фактура само по себе си не презумира признание на вземането. Извод, че е налице признание на вземането от длъжника би следвало да се обосновава с оглед на съдържанието на отправеното волеизявление и поведението на длъжника за всеки конкретен случай.*“ (Решение № 275/08.08.2019 г. по т. д. № 1603/2017 г., II т. о. на ВКС).

С оглед на изложеното СвРС намира, че така предявеният ОУИ е основателен и следва да бъде уважен, като се приеме, че ищците П. А. П. и А. А. П., като наследници на А.М.П., ЕГН: *****, *не дължат* Община Свищов, въз основа на АУЗ с изх. № 1001-1/01.05.2015 г. и по АУЗД с изх. № 426-1/24.11.2016 г., издадени по ЗМДТ, по които било образувано изп. д. № 1379/2016 г. и изп. д. № 156/2023 г. на ЧСИ В. Г., р-н на действие ВТОС, в общ размер на 1 116.53 лв., от които 569.60 лв. – главница за патентен данък, и 546.93 лв. – законна лихва върху главницата до 01.02.2023 г. (денят, преобладаващ образуването на същ. изп. д.).

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на делото право на разноски имат ищците в размер на 50 лв. за държавна такса (ДТ) в исковия и 40 лв. за ДТ в обезпечителния процес (чл. 78, ал. 1 ГПК). В настоящия случай се претендират разноски на основание чл. 38 ЗАДв. За присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДв е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че адвокатът на страните в процеса предоставя безплатна правна помощ на някое от основанията по т. т. 1-3, ал. 1, чл. 38, ЗАДв (Опр. № 118/17.03.2022 г. по ч. т. д. № 390/2022 г., II т. о. на ВКС). В настоящия случай са представени такива договори между П. и А. П., от една страна, и адв. Р. В., от друга страна (л. 11 и л. 15 от ч. гр. д. № 243/2023 г. на СвРС), при което съдът намира, че Община Свищов следва да бъде осъдена да заплати на адв. В. адвокатски възнаграждения в размер на 416.11 лв. в исковото и 400 лв. в обезпечително производство (чл. 7, ал. 2, т. 2 и ал. 7, във вр. с ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАДвС).

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 ГПК, **Свищовският районен съд**

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 124, ал. 1, пр. 2, във вр. с чл. 439 ГПК по отношение на **ОБЩИНА СВИЩОВ**, ЕИК: 000133965, ул. „Цар Освободител“ № 74, че **П. А. П.**, ЕГН: *****, и **А. А. П.**, ЕГН: *****, в качеството им на наследници (правоприемници) на **А.М.П.**, ЕГН: *****, починал на 07.03.2022 г., б. ж. на *****, като длъжник, че *не дължат* на ответната община, като взискател, вземания за патентен данък на основание чл. 61н ЗМДТ за годините 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016 , в общ размер на **1 116 (ХИЛЯДА СТО И ШЕСТНАДЕСЕТ) ЛЕВА И 53 СТ.**, от които: **569 (ПЕТСТОТИН И ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТ) ЛЕВА И 60 СТ.** за главница за патентен данък за годините , ведно със законната лихва от 02.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, и **546 (ПЕТСТОТИН ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТ) ЛЕВА И 93 СТ.** за законна лихва върху главницата до 01.02.2023 г., за които вземанията са били издадени АУЗ с изх. № 1001-1/01.05.2015 г. и по АУЗД с изх. № 426-1/24.11.2016 г. на Община Свищов и е било образувано изп. д. № 156/2023 г. на ЧСИ В. Г., рег. № 725, р-н на действие ВТОС, поради погасяване на вземанията по давност – чл. 171-172 ДОПК.

ОСЪЖДА ОБЩИНА СВИЩОВ да плати на **П. А. П.** и **А. А. П.** сумата от **40 (ЧЕТИРИДЕСЕТ) ЛЕВА** за държавна такса в обезпечителния процес и **50 (ПЕТДЕСЕТ) ЛЕВА** за държавна такса в исковия процес.

ОСЪЖДА ОБЩИНА СВИЩОВ да плати на **АДВОКАТ Р. К. В.**, ВТАК, личен № *****, гр. Велико Търново, *****, за адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на основание чл. 38 ЗАдв сумата от **416 (ЧЕТИРИСТОТИН И ШЕСТНАДЕСЕТ) ЛЕВА И 11 СТ.** в исковия процес и **400 (ЧЕТИРИСТОТИН) ЛЕВА** в обезпечителния процес.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____